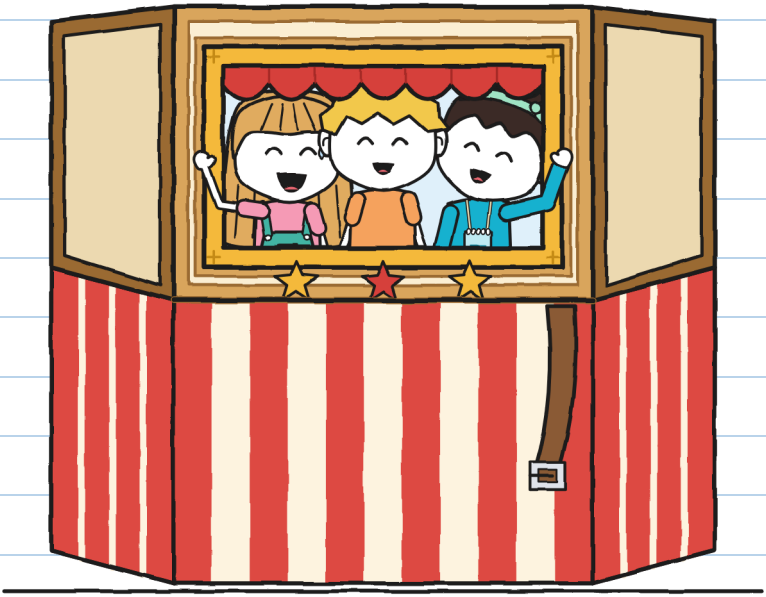
НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 6

Місце на трьох

LinguAula

(зошит Гуні)

РОЗМІР M
Середній рівень · 9+

НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 6

Місце на трьох

Текст та ілюстрації: LinguAula

РОЗМІР М · Середній рівень · 9+

Українська версія: LinguAula

Перше видання: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

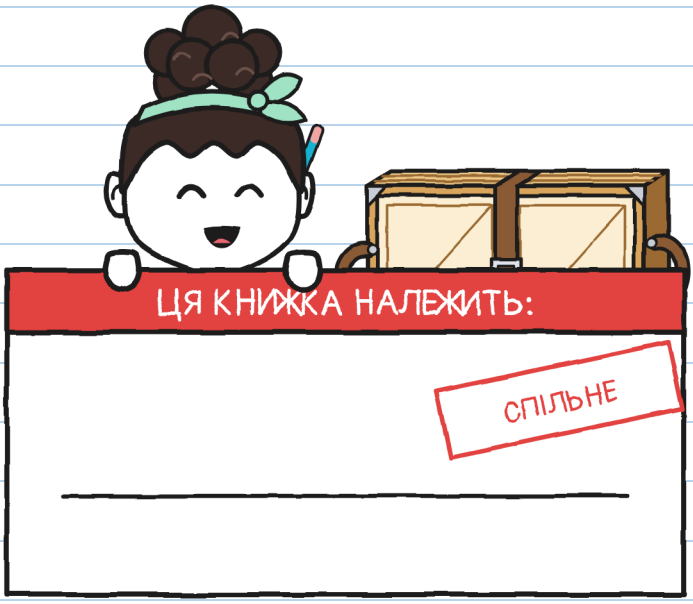
Можна вільно копіювати — для класу і для дому.

Шоста книжка серії. Попередні: «Ця посилка кусається», «Не відкривати до грому», «Поверніть, будь ласка», «Тут ні, Крихто!» і «Один торт на двох».

LinguAula

Опрацьовуй кожен розділ на linguaula.com

Утрьох. Ручку я вже вибрала. —Ю.

Спільне. Вміщаємося. —Ю.

Якщо знайдеш, поверни складеним.

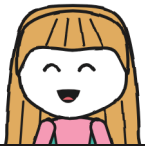

Ця печатка позначає те, що буває лише в казці. Справжніх драконів не існує. Посилки не повертаються по повітрю. Для справжнього перенесення дивись сторінку 76. —Ю.

ХТО Є ХТО

Гуні. Міряє в сантиметрах. Цього тижня рахує ще дещо інше.

Юля. Знає дорогу. Пояснити її — то вже інша справа.

Ноа. Давня подруга Юлі. Міряє кроками: вони в неї завжди з собою.

Ірена. Веде театральну майстерню. Не каже, куди йти: каже «стоп».

Тоньо. З БЛИСКАВКИ й із крамниці. Хронометрує і не коментує. Майже.

Мара. Позичає посилку. Коробку не віддає.

No 6. Театр, що вміщається в коробку. Якщо ніхто не тримає ремінь, розкривається, де захоче.

R. Відправник. Цього разу залишило рядок в інвентарі.

ЗОШИТ ДОСТАВОК 6
Гуні

СПІЛЬНЕ.

Зошит No 5 закінчився двома стрілками на циферблаті годинника. Цей — помаранчевий, як мандаринка. На ньому теж є печатка крамниці.

На першій сторінці я написав лише одне слово й залишив півсторінки вільними — про всяк випадок. Вільними вони не пробули й хвилини.

Я поділилася першою сторінкою — своїм почерком. —Ю.

РОЗДІЛ 1

Навіщо потрібні троє?

У понеділок, повернувшись зі школи, я побачив Юлю за прилавком із конвертом у руці. Не зеленим і не синім: бірюзовим, закритим.

— Його приніс листоноша. Написано: «Крамниці „Неможливі доставки"». Я давно його не відкриваю.
— Як давно?
— Двадцять вісім хвилин, — сказав Тоньо зі своєї коробки, дивлячись на годинник. — Рекорд району.

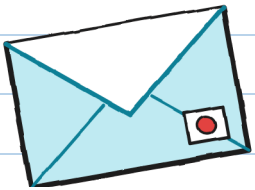

Він був не мій. Чужі конверти важать утричі більше. —Ю.

Мара відкрила його нігтем.

Я Ірена, відповідальна за театральну майстерню районного центру.
Оновлюючи інвентар, я знайшла рядок:
«Складаний театрик: очікує на отримання».
Він у вас?
У суботу, 31-го, — районні змагання.
Якщо театрик прибуде складеним до нашого двору,
принесений командою з трьох, я підпишу його тут же.
У команді Ноа є місце для трьох, а поки що там лише вона.

Юля: це я! Тепер я займаюся театром.
Приведи когось, хто знається на посилках. —Ноа

«Хтось, хто знається на посилках». Це був я.
«Посилки» мені сподобалися. «Хтось» — менше.

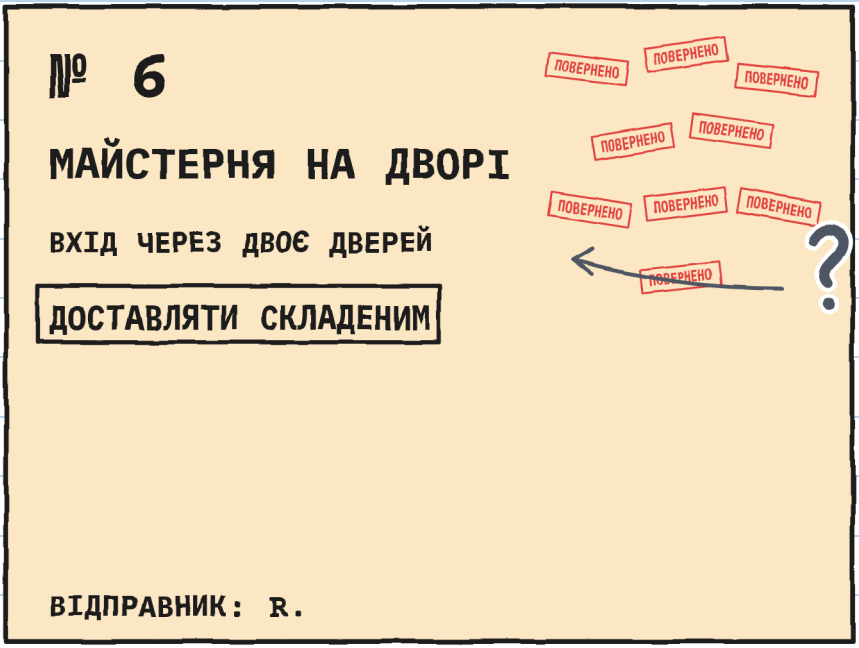
О п'ятій прийшли Ірена й Ноа. Ірена несла теку, жилет із безліччю кишень і свисток на шиї. У Ноа на мотузці висів блокнот, а за вухом стирчав бірюзовий олівець.

Юля й Ноа обіймалися так довго, що я встиг це виміряти: одинадцять секунд. Я стояв збоку із зошитом. Зошит теж для цього годиться: щоб було що тримати в руках.

— Це Гуні, — сказала Юля. — Він знається на посилках.
— Привіт, Гуні, що знається на посилках, — сказала Ноа. І записала моє ім'я в блокнот.

Мара залізла на синій ослінчик і зняла зі своєї полиці No 6. Коробка, як усі.

— Дев'ять штампів, — сказала Юля.

— «Двоє дверей», — прочитала Ноа. — Які ще двоє дверей?

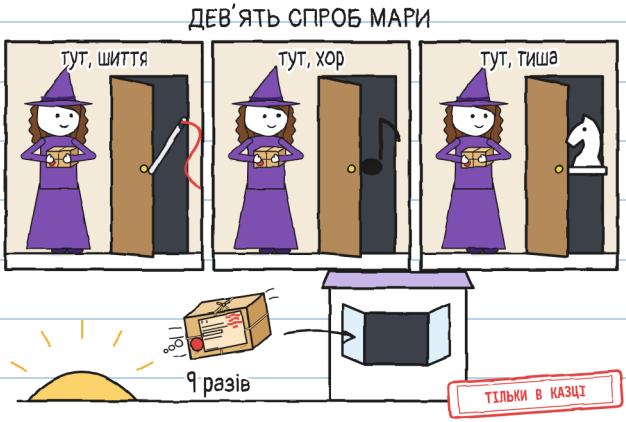
Ірена не знала. Мара теж. Я записав це зі знаком питання.

— Я носила її дев'ять разів, — сказала Мара. — У понеділок мені відчиняла двері швейна група, у середу — хор, у п'ятницю — шахісти. «Майстерня? Це не тут». Ніхто не підписував за майстерню.

— Театр репетирує на дворі, — сказала Ірена. — А на дворі дзвінка немає.

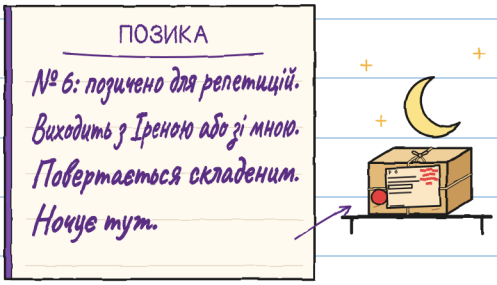
Ірена розкрила теку й показала Марі аркуш із печаткою центру.

— Тепер майстерня є в реєстрі: «Театральна майстерня. Відповідальна: Ірена». За майстерню вже є кому підписати.

— Раз є кому підписати, чому б Марі не віднести його в коробці, як підставку для Елії? — спитала Юля.
— Я носила його в коробці дев'ять разів, — сказала Мара. — Тепер умови ставить той, хто отримує.
— Складаний театрик — для площ, — сказала Ірена.
— Мої діти мають упоратися з ним на вулиці. Якщо ні, мені він не підходить. А я не підписую те, що мені не підходить.

— Це я чула в пекарні, — сказала Мара. І записала умови в реєстр. Етикетка лишається в коробці, а коробка — у Мари.

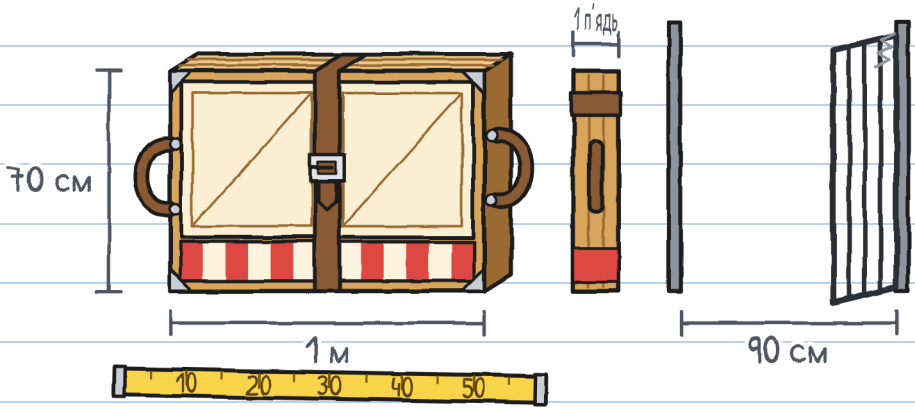

На полиці йому вранці нікуди повертатися. Він і далі на дев'яти штампах. Я спитала. —Ю.

У вівторок ми пішли на двір районного центру. З тротуару входять через залізну браму, що зачиняється сама.

Мара поставила коробку на землю й зняла кришку. Вийшовши з коробки, театрик виріс, як підставка Елії. Я вже не лякаюся: дістаю рулетку.

РОЗМІРИ No 6

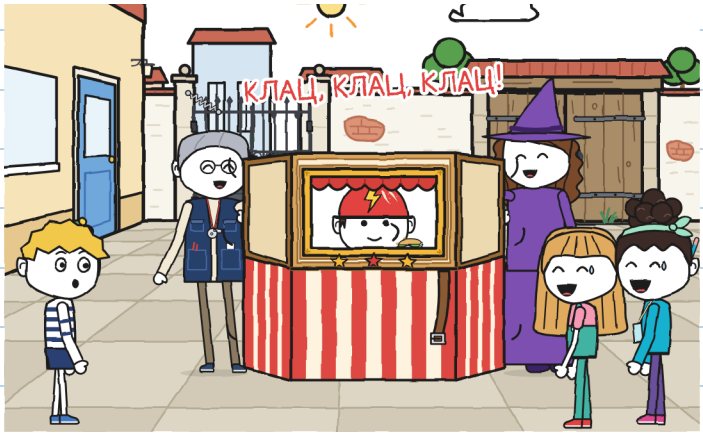

Ребром він проходив у браму. Це було легко.

Спершу Ірена захотіла перевірити, чи він цілий. Вона розстебнула ремінь і повернула складений згорток. Панелі розкрилися самі, під власною вагою: клац, клац, клац. Це була сцена з трьома стінами, короткою завісою і вікном у рамці на задній панелі.

Крізь вікно театрика було видно Тоньо, що проходив повз із бутербродом. Рот у нього був повний. Привітатися він не зміг.

— Цілий, — сказала Ірена. — Правило майстерні: руки — на ручках. На шарнірах — ніколи. А на поворотах хтось тримає ремінь.

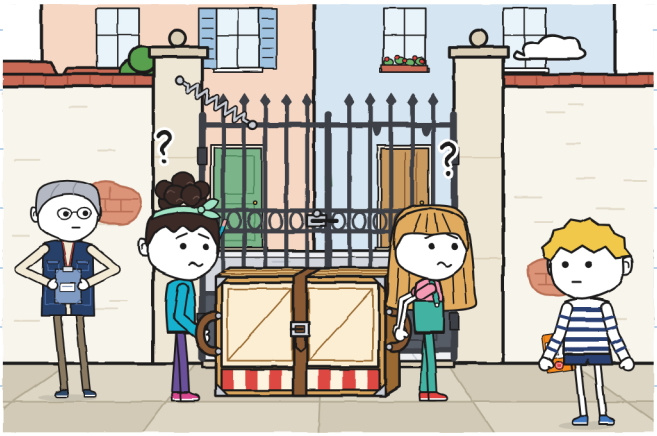
Ірена з Марою склали його й застебнули ремінь.

— Спробуємо ми, — сказала Юля. Ноа вже стояла біля другої ручки.

Вони порахували до трьох і підняли його. Могли. Обійшли двір. Дійшли до брами. Брама була зачинена.

Юля глянула на неї. Ноа глянула. У них було чотири руки, і всі чотири зайняті.

Я стояв за два метри, з двома вільними руками й зошитом.

Я притримав браму спиною. Вони пройшли. Ірена щось записала в теку.

Того вечора я винайшов прилад для цього зошита.

ТРІЙКОМІР

хто що робить на кожному відрізку

	НЕСТИ	СПРЯМОВУВАТИ	РОЗЧИЩАТИ ШЛЯХ
двір, перша спроба	Юля і Ноа	Юля і Ноа	
двір, друга спроба	Юля і Ноа	Юля і Ноа	Гуні

Два імені повторюються, а клітинка порожня: пройти не можна. Із заповненою клітинкою — можна.

І записав ще одне, менше: «Браму притримає й камінь».

Лишалося зрозуміти етикетку.

— Двоє дверей — це дві стулки брами, — сказала Юля.

— Треба відчинити обидві, — сказала Ноа.

— Можемо спершу виміряти мур ззовні, — сказав я.

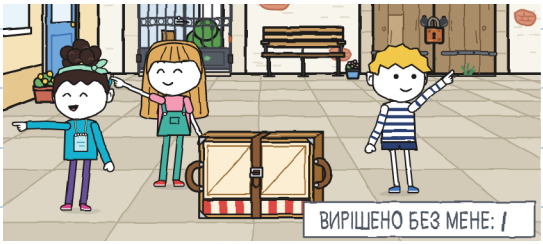
Ми втрьох показали одночасно. Юля — на браму. Ноа — на залу майстерні. Я — на вулицю.

— Потім, — сказали обидві.

Я пішов сам. Обійшов мур і знайшов дещо. Коли я повернувся, вони сміялися з чогось із часів, коли мене ще не було в районі. Я відкрив рот.

— Уже вирішено, Гуні, — сказала Юля. — Це дві стулки.

Я закрив рот. І зошит.

Цю рисочку я побачила через два дні. Моя. —Ю.

ОДНА ІСТОРІЯ, ШІСТЬ РОЗМІРІВ

Є шість розмірів, від 3 до 16 років, і понад 20 мов. XXS, XS, S, M і L мають однакові сторінки й однакові малюнки. XL — це роман. Змінюється лише те, як розповідається.

РОЗМІР XXS · PRE-A1
ГУНІ НАПИСАВ СЛОВО Й ЗАЛИШИВ МІСЦЕ. БАЧИШ СЛОВО «СПІЛЬНЕ»?

РОЗМІР XS · A1
Я написав одне слово. Залишив півсторінки вільними. Вони не були вільними й хвилини.

РОЗМІР S · A2
На першій сторінці я написав одне слово. Залишив півсторінки вільними. Вільними вони не пробули й хвилини.

РОЗМІР M · B1
На першій сторінці я написав лише одне слово й залишив півсторінки вільними — про всяк випадок. Вільними вони не пробули й хвилини.

РОЗМІР L · B2
На першій сторінці я написав лише одне слово й залишив півсторінки вільними — про всяк випадок. Вільними вони не пробули й хвилини.

РОЗМІР XL · B2-C1
Ілюстрований роман · 13+

Рівні за ЗЄР орієнтовні.

Кожен у своєму розмірі. Той самий театрик. —Ю.

ДЛЯ РОДИН І ВЧИТЕЛІВ

Опрацьовуй кожен розділ на linguaula.com